

POUTNÍK

občasník pro křesťanskou cestu
připravují farní sbory
Českokobratrské církve evangelické
v Chrástu a v Kralovicích

1. číslo / květen 2015

ÚVODNÍ SLOVA

Minulý rok jsem se z Chrástu vypravil na biblickou hodinu do Kralovic pěšky. Byl to sice na půlden pořádný výšlap, ale zároveň jsem si uvědomoval, že si vlastně nejsme tak daleko, jak se nám někdy zdá. Ale cesty, které nás spojují, musí někdo prošlapat. Proto vysíláme do světa severního Plzeňska a Kralovicka Poutníka. Může být prostředkem, který nás na dálku spojí a pomůže nám uvědomit si, že i my můžeme být spolu-poutníky. Víra je přece v biblické perspektivě putováním. Být křesťanem znamená být stále na cestě. Uvědomovat si, že cíl je teprve před námi. Vždyť Kristus sám o sobě řekl, že je cestou, pravdou a životem. Pro nás pro všechny. Jsme na Cestě a můžeme po ní ujit kus společně.

Karel Šimr, evangelický farář v Chrástu

Psát úvodní slovo k časopisu, ze kterého zatím existuje jen určité nadšení redakce a o něco větší skepse jejího okolí, to není jednoduché. Ještě, že se už mám od čeho odpíchnout. Takže, minulou neděli jsem se vypravil na bohoslužbu do Kralovic pěšky. Byl to sice na půlden pořádný výšlap, ale zároveň jsem si uvědomoval, že si vlastně nejsme tak daleko, jak se nám někdy zdá...Ne, teď vážně: mezi evangelickými křesťany je pouť často vnímána jako trošku sprosté slovo. Myslím, že neprávem: pouť není „někam“ (na Hostýn, do Jeruzaléma), ale „za někým“, a úplně nejpřesněji myslím „s někým“. Pouť není sbírání bodů v soutěži, abychom se, jaksi za odměnu a zásluhy, mohli setkat s Bohem. Pouť sama je už takové setkání. Cesty už tu dávno jsou (byť mnohé rozbité a zabahněné). Jen je třeba se na ně vydat. Odpovědět na Boží volání. Vyrazit na cestu, když Bůh-Ježíš říká: „Následujte mne.“ Jít za vás nemůžeme, ale chceme i Poutníkem připomínat, že na Cestě nejsme-nejste sami.

Matyáš J. Turský, sborový bratr v Kralovicích

MODLITEBNÍ KOUTEK

Když se modlím „z knížky“, často mi takové modlitby přijdou sterilní, vyčpělé. Mám dojem, že to tu už bylo a že nevím, proč se to modlit, navíc třeba ještě na

bohoslužbě, která má být vrcholem týdne – něčím výjimečným. Pak si sice rychle uvědomím, že i takto je třeba se modlit, a že právě na běžné, každodenní, stále se opakující věci nejčastěji zapomínáme - schválně, kolik z nás dnes Bohu poděkovalo za to, že jsme ráno vstali z postele? - ale pocit, že by to šlo i lépe, ten zpravidla zůstane. Před nějakou dobou jsem si takové inspirativní modlitby začal vypisovat a tak bych se o ně s vámi chtěl podělit. Budu rád, když i vás povzbudí a budu ještě raději, když vás podnítky k vlastní modlitbě.

Prosíme tě, Bože, o život, abychom mohli vidět své děti dorůst; o trpělivost, abychom je mohli učit, aniž bychom jim byli poručníky; o moudrost, aby je naše konání nezatěžovalo předsudky; o lásku, abychom jim opatrně ukazovali cíl; o požehnání, abychom mohli přitakat cestě, kterou se vydají.

bolivijská (z 282. hesel ochranovské Jednoty bratrské)

Matyáš J. Turský

NOC KOSTELŮ

...Spojnicí letošní Noci kostelů je verš „Žádná tma pro tebe není temná: noc jako den svítí, temnota je jako světlo.“ ze Ž 139. Světlo bereme jako cosi samozřejmého, nad čím vůbec nepřemýšlíme. Nebo přece?

„Světlo“ – záře, třpyt, krása, ale také hřejivý paprsek, tichý posel naděje a míru... Pan kardinál Tomášek říkal: „*Je pošetilé říkat, že víra v Boha, v Krista, je zastaralá, asi tak jako kdybychom říkali, že Slunce je už zastaralé.*“ „*Bůh je světlo a není v něm žádná temnota*“ píše sv. Jan. *A Ježíš nám říká: „Váš nebeský Otec dává vycházet svému slunci na dobré i zlé. Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky...“*

P. Pavel Vrbenský, Římskokatolická farnost Kralovice

Bůh je světlo a Bůh nám také světlo daroval - vtělené v Ježíši Kristu. My, lidé, se umíme vzájemně také obdarovávat – čokoládou, knihou, elektronikou nebo zájezdem k moři. Ale světlem? Trochu divná představa. Světlo umíme rozsvítit nebo zhasnout, umíme ho

i vnútit – vzpomeňme na agresívne budíčky na vojne, školách v prírode alebo nočné výslechy s lampou namierenou priamo do očí. Umíme ho však i dať? Četl jsem v deníku jednoho buddhistického mnicha jakou měl radost, když mohl darovat sousedovi svou rezervní baterku. Daroval mu světlo. Dal mu možnost si vybrat, zda bude potmě nebo ve světle. Tak jako Bůh nám. Víme, že Bůh je také láska. Možná můžeme říct, že rozsvítit jde nejen lampa, ale i láska v lidech. Vždycky to nejde úplně snadno, někdy je třeba vyměnit žárovku, očistit kontakt, jednoduše najít si čas. Ale pak, ta proměna! Doma, tam si žárovky vyměňujeme sami, venku, ve větších institucích to dělají údržbáři a my se jim do toho nepletme, protože to není naše práce. Není to chyba? Vždyť to světlo sousedovy lampy může často svítit i nám.

Matyáš J. Turský

NÁVŠTĚVA V BASILEJI

Na pozvání partnerského sboru evangelické reformované církve navštívilo ve dnech 1. – 3. 5. 2015 sedm členů chrásteckého sboru švýcarskou Basilej, a to se zastávkou v Kostnici, kde jsme si připomněli pobyt Mistra Jana Husa.

Po srdečném přivítání v Titus-Kirche v Basileji a společně večeři jsme se seznámili s bohatou činností tamějšího sboru. Kromě faráčky Moniky Widmer se několik dalších placených pracovníků sboru a skupina dobrovolníků podílí na celé řadě pravidelných aktivit i akcí pro různé věkové skupiny členů sboru i lidí zvnějšku. Funguje zde velký pěvecký sbor a sborový orchestr, pořádají se dobročinné bazary, setkávání matek s malými dětmi, dětské akce a pobyty, konfirmační příprava a slavnost, setkávání seniorů, věnují se meditativnímu tanci atd.

Po krátké pobožnosti jsme se rozešli do hostitelských rodin, kde jsme pokračovali v přátelských rozhovorech. V sobotu dopoledne nám byla představena reformovaná liturgie (velmi podobná jako u nás v ČCE) a role muziky v ní. Po svátečním obědě nás pozdravili hosté ze sousední katolické farnosti, církevní rady Basileje a farního úřadu pro církev ve světě (Weltweite Kirche – v jejím rámci jsme před lety navázali spolupráci). Dozvěděli jsme se, jak se potýkají s úbytkem a stárnutím členů, se změnou postavení celonárodní církve v církev minoritní či o nevyužívaných církevních budovách. Jednu z nich, novogotickou Elisabethenkirche, reformovaná církev

pro nízkou návštěvnost přestala používat a předala ekumenickému společenství Offene Kirche (Otevřená církev), které se většinou financuje samo a pořádáním různých kulturních, společenských, duchovních i sociálně zaměřených akcí doplňuje tradiční církevní zařízení.

V neděli německy kázal Karel Šimr, vystoupil zdejší pěvecký sbor, společně jsme zazpívali dvě písně v češtině a při sbírce se vybraly peníze určené jako dar na zakoupení stanu pro zastřešení venkovního pódiu v Chrástu. Následovalo posezení u kávy, během něž Karel Šimr představil chrástecký sbor včetně přestavby jeho budovy v rámci projektu „Živá fara“, což nám z velké části umožnilo právě Pomocné dílo evangelických církví ve Švýcarsku (HEKS). Nakonec jsme poblíž vchodu do kostela společně zasadili námi věnovaný lipový stromek. Věříme, že našim švýcarským sestram a bratrům bude připomínat nejen naši návštěvu, ale také vzájemné přátelství a spolupráci, a těšíme se, že budeme moci zdejší pohostinnost brzy oplátit.

Martina Tonarová

(nekrácený článek je na www.chrast.evangnet.cz)

CÍRKEVNÍ ROK: SVĚTLO, DUHA A LETNICE

„Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch...“

1. Korintským 12,4

Možná si z hodin fyziky vzpomenete na pěknou demonstraci: optický hranol, který láme světlo. „Obvyčejné“, bílé světlo se v něm rozkládá na duhové spek-

trum. Světlo vlastně nevidíme, i když je všude kolem nás, vnímáme ho teprve, když nám ho něco odrazí do oka.

Podobným způsobem vysvětluje apoštol Pavel působení Ducha svatého. Duch Boží (bílé světlo našeho přirovnání) nás všude obklopuje a působí kolem nás a v nás. Ale my ho přitom nevidíme. Dílo Ducha svatého je pozorovatelné teprve v ovoci jeho působení, v tom, co se děje, když prochází lidským srdcem. Bůh nekoná své dílo bez nás, ale skrze nás.

„Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch,“ píše apoštol a poté vyjmenovává jednotlivá obdarování, charismata (barvy spektra našeho příkladu): slovo moudrosti, víra, uzdravování, proroctví, rozlišování duchů a další. A nakonec uzavře: „To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce. (1K 12,11)“

Seslání Ducha svatého na apoštoly líčí ve 2. kapitole Skutků apoštolských jejich autor Lukáš. Ježíšovi židovští učedníci začnou mluvit jinými jazyky, takže jim poutníci z celého světa v Jeruzalémě začnou rázem rozumět. Původně uzavřený hlouček vychází mezi lidi a zvěstuje druhým mocné Boží skutky, které skrze Kristův život, jeho smrt a vzkříšení platí všem lidem. Zmatení jazyků a odcizení mezi lidmi, které je líčeno v starozákonním vyprávění o stavbě babylonské věže, je překonáno a lidé si opět mohou porozumět.

Apoštol Pavel nám tak připomíná důležitou věc: Všichni dostáváme rozmanité dary, ale nikdo nedostává všechny. Nikdo si nevystačí sám. Všichni potřebujeme také ty druhé, jejich obdarování, kterých se nám nedostává - a oni se neobejdou bez charismat, darů milosti, které zase udělil ke společnému dobru Bůh nám.

Letnice, svátek Seslání Ducha svatého, slavíme 50 dní po Velikonocích jako narozeniny církve, jako zázrak zrodu nového společenství, které žije z působení Ducha svatého v každém, kdo se jeho darům otevře. Jako společenství vzájemné podpory a služby, ve kterém můžeme zakusit, že si sami nestačíme. A může to být zjištění osvobodivé, protože otevírá prostor k setkání s druhými a skrze jejich dary s mocí Ducha Božího. A přitom mohu také zjistit, že i já mám své nezastupitelné místo, svůj dar a úkol, být druhým tím, čím si sami sobě být nemohou.

Platí to o každém z nás jednotlivě, ale platí to i o našich církvích, sborech a farnostech. Opravdu si myslíme, že vlastníme celou milost, kterou nás chce

Hospodin zahrnout? Můžeme se přece navzájem inspirovat a obdarovávat. Ono to totiž funguje i opačně: složením všech barev spektra opět dostaneme to bílé. Teprve ve společenství lidí s jejich různými obdarováními můžeme zakusit plnost Boží milosti.

Karel Šimr

DIASPORA V ... JESENICI

Jedním z důvodů, proč se snažíme rozběhnout tento občasník, je i podpořit (obecně) křesťanskou diasporu v našem kraji. Kraji, který sice je velmi bohatý na církevní dějiny i památky, kde však po zásadních společenských změnách 20. století mnoho živých – praktikujících křesťanů nezbylo a kde, až na výjimky, chybí mladší generace. Přesto tu křesťané žijí, někteří i velmi aktivně, i když někdy nejsou moc „vidět“. Chtěli bychom je postupně navštívit a podívat se, jak bychom jejich svědectví mohli pomoci, ale i jak se jim inspirovat v naší, často zcela odlišné, realitě.

Dnes se podíváme do Jesenice, kde již řadu let na katolické faře funguje velmi ekumenicky orientovaná modlitební skupinka, do které je programově zván každý, kdo „chce chválit Pána“. Společenství, ve kterém je konfesní odlišnost vnímána nikoliv jako ochuzení, jako nedostatek, ale naopak jako rozšíření pohledu a důležité obohacení (autor těchto řádků byl svého času přijat s jásotem, protože „od vás tu ještě nikoho nemáme“). Jako něco, co víře neubližuje, ba naopak co jí dává růst. Jako, bohužel, nečastá příležitost přemýšlet a diskutovat o „samozřejmosti“ věcí.

Možná si myslíte, že se lidé různé víry (ale v jednoho Pána:) spolu nemohou dohodnout, natož modlit. Opak je pravdou. Jistě, vyžaduje to více ohleduplnosti než jsme zvyklí z našich „domácích“ kostelů. Je třeba na chvíli odložit věci, které rozdělují. Občas se chvíli musí hledat to, co spojuje. Ale někdy je výsledkem i něco, k čemu by se člověk v prostředí své „pohodlnosti“ asi nedostal - nedávno jsme se takhle dostali od růžence k Ježíšově modlitbě. V jednotné skupině by se to asi nestalo: katolíci by neměli potřebu růžencem něčím nahrazovat a evangelíky by nenapadlo o „opakovaných“ modlitbách přemýšlet. Ochuzení by byli všichni.

„Jak je to vzácné a jak příjemné, když bratři žijí v jednotě!“ zpívá se v Žalmu 133. Jednota neznamená totožnost. Křesťanství počátkem 3. tisíciletí své existence je všechno jiné než uniformní. Tak rozděle-

né, že je často obtížné si představit, jak nás Bůh opět sjednotí. Přesto víme, že se to stane. Nemusíme jen se založenýma rukama sedět v „bezpečí“ svých chrámů a modliteben. Můžeme mu jít naproti. Zažít takové sjednocení alespoň někdy. Přinejmenším každou středu... Přijďte se podívat! (bližší info v redakci)

Matyáš J. Turský

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE

se ani my nevyhneme připomínce upálení M. Jana Husa, podíváme se, zda a jak se nás jeho život (a jeho smrt) dotýká i jinak, než jen jedním dnem pracovního klidu. Ohlédneme se za Nocí kostelů. V evangelickém sboru v Kralovicích by měl začít působit sborový bratr a doplněné staršovstvo – zjistíme, jaké mají představy (a iluze) o své službě Kristu...

PRAVIDELNÁ SETKÁVÁNÍ

Chrást u Plzně	Kralovice		Jesenice
bohoslužby	evang. kostel	řím.–kat. kostel	
neděle 9:30 hod.	9:00 hod. lichý týden (ČCE) 10:30 hod. sudý týden (CČSH)	10:00 hod.	10:00 hod.
středa		9:00 hod.	17:00 hod.
biblické hodiny			
2. – 4. čtvrtek 17:00 hod.	1. čtvrtek 17:00 hod.		
modlitební setkání			středa 15:00 hod.

POZVÁNKY

Chrást: 19. 6. od 19:00 hodin na evangelické faře (Železniční 477) – přednáška: **PhDr. Jiří Stočes Ph.D.: Z INTELEKTUÁLA REVOLUCIONÁŘEM – Jan Hus pohledem historika**

Kralovice: 22. 6. od 17:00 hodin v evangelickém kostele – přednáška: **Břetislav Bělunek: Mistr Jan Hus**

28. 6. bude v evangelickém kostele v Kralovicích kázat bývalá dlouholetá farářka sboru **Jana Kadlecová** a **12. 7. Jana Mikolášková**, dcera bývalého faráře Josefa Koláčného

PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR

Děti od 5 do 11 let zveme o letošních prázdninách do Chrástu na letní program s tématem **Legendy o třech stromech**, který proběhne **27. 7. až 1. 8. 2015** denně **od 9:00 do 17:00** hodin na faře v Chrástu.

Na účastníky čekají aktivity, které bude spojovat téma stromu. Zážitekovou formou se vydáme od kořenů až k plodům. Jednotlivými dny nás bude provázet **Legenda o třech stromech**, která nám nevšední formou přiblíží biblický příběh Ježíše Krista. Chybět nebudou rozmanité soutěže i poznávací aktivity v přírodě. Bližší informace a přihlášky na:

<http://chrast.evangnet.cz>.

Poutník. Občasník pro křesťanskou cestu FS ČCE v Chrástu u Plzně a Kralovicích. Redakce **Matyáš J. Turský** (e-mail: matyas.tursky@evangnet.cz, mobil: 608 833 790) a **Dagmar J. Ženíšková**. Sazba, grafika: Petr Vrobel. Tohle číslo vyšlo v květnu 2015 kontakt: kralovice.evangnet.cz; chrast.evangnet.cz